

009 Kleine dingetjes

'Ding dong, ding dong..., bijna Kerstmis'.

Dat zong Joost den Draaier (kent u hem nog?) jaren geleden tijdens een radio-uitzending die 's avonds werd uitgezonden op Hilversum 3 tussen 18.00 en 19.00 uur. Voor mij was het een tijd dat ik nog geen idee had van wat er komen ging. Het was een tijd van blokken voor school (proefwerkweek) op een koude kamer op een boerderij in Euverem met een klein kacheltje naast me en de ijsbloemen op de ruit. Alles was gericht op later, op de toekomst. Dat betekende toentertijd: zorgen voor een baan, onafhankelijkheid, sparen, een gezin stichten, etc. Kortom: een ouderwets en traditionele instelling. Ik heb moeten ploeteren om te komen waar ik nu ben. Ik heb mijn droom (lesgeven aan kinderen) waar kunnen maken. Later kwam een tweede droom naar voren: volwassenen helpen door middel van mindfulness, reiki, healing en tekens leren herkennen. Uit beiden haal ik heel veel voldoening en kracht.

Hoe mooi is het om te erkennen dat de inspanningen van tientallen jaren uiteindelijk samen komen in wat er nu ligt. Ik mag op diverse plekken mijn kennis overdragen. Ik mag kinderen begeleiden op hun weg naar volwassenheid en hun rugzakje vullen met de nodige bagage. Ik mag volwassen geven van mijn expertise en óók hen helpen hun bagage uit te breiden. Niets is mooier dan mensen (kinderen, cursisten) binnen te zien komen met een bepaalde verwachting en weer de deur uit te zien gaan met een brede glimlach. Zoals ik in mijn vorige blog al schreef: het is een kwestie van focussen. Maar zeker ook van het nemen van de dingen bij de dag, bij het moment.

Ook ik heb moeten leren (en soms ook moeten afleren) dat de momenten voor je voeten liggen, je moet ze enkel leren zien. Veertig jaar geleden lag mijn toekomst open en had ik alle tijd van de wereld. Nu ligt een groot deel van die toekomst achter me en is het een tijd van genieten van elk moment dat me wordt gegeven. Het kan immers ook zo voorbij zijn. Als Alpe d'Huez (een inzamelingsactie t.b.v. KWF Kankerbestrijding, door de Alpe d'Huez in Frankrijk te beklimmen op de eerste donderdag in juni) heb ik in de loop der jaren vele mensen ontmoet met dromen, die nooit meer waarheid werden. Mensen die het leven te vlug en vaak onverwachts moesten loslaten. Twee weken geleden nog. Het komt dan allemaal even heel dichtbij, maar het besef groeit. De spiegel die je wordt voorgehouden... Onmacht omzetten in kracht. Het zit in ons, in ons allemaal. Yes, we can!

Ondanks alle persoonlijke sores van alledag hebben we de kracht om van iedere dag te genieten, in ieder moment iets moois te zien. Is het niet groots en/of allesomvattend, dan is het wel die merel die de zon van alledag begroet, het roodborstje dat een groet brengt, het ruisen van de wind door de ratelpopulier, de eerste voorzichtige groene ontwaring van een sneeuwkllokje boven de grond. Geluk zit hem vaak in die kleine dingetjes.

Ik wens u in 2024 alle kleine gelukjes toe, op iedere dag, op ieder moment!